

Forfatter: Skram, Erik

Titel: Udrag fra Gertrude Coldbjørnsen (Danske Klassikere)

Citation: Skram, Erik: "Gertrude Coldbjørnsen", i Skram, Erik: *Gertrude Coldbjørnsen*, udg. af Pål Dahlerup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skrame01-shoot-idm140171027420096/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gertrude Coldbjørnsen

Damen passerede den lille Bro over Aaen og kom langsomt ind i Skyggen under de høje Bøge, hvor Skraaningens rejser sig brat fra Mosen. Der blev hun staaende og saa mismodig op ad den stejle, improviserede Vej, hvor Herrerne før nylig med Besvær vare stegne ned.

Lægen kunde ikke forholde sig rolig længer og ilede hen til sin Hustru. Der fulgte et Udraab, en Omfavnelse, en munter Latter, en pludselig Opdagelse af den høje Advokat, der sindig nærmede sig Parret, en Trækken sig ud af sin Mands Arme, en Rødmen og en glad Presentation.

«Her ser De en Hustru, som gaar efter sin Mand i Sol og i Hede».

Advokaten svarede med en Floskel; han kendte Fruen fra andre Lejligheder og fandt det ikke særlig beundringsværdigt, at hun havde foretaget denne unødvendige Ekspedition. Der blev vekslet forskellige Bemærkninger om Varmen, om Maaden, hvorpaa Herrerne vare modtes, og alle tre begav sig langsomt paa Vej til Konsul Groves Landsted, der laa langt inde paa den anden Side af Mosen tæt under Dyrehavens Træer.

«Tiltraa, at Du kedede Dig i Selskabet og derfor gik os i Møde», sagde Manden udkastende en munter lille Fiskesmøre.

«Tværtimod», svarede hans unge Frue og saa venlig paa ham, hun havde en behagelig, dyb Stemme, »jeg morede mig endog. Der var en ung Pige, som var noget af det Yndigste jeg har set, hun og jeg stattede os sammen. Hun vilde være fulgt med, men blev bange, fordi hun ikke kendte Dig, og hun blev for at lege med nogle Børn».

«Er der Børn i Selskabet?» spurgte Advokaten forskrækket.

«Et Par, men de blive vist bragt bort nu, naar Herrerne kommer».

«Naa Gudskelov! Jeg vil nok sige, Børnemas i denne Varme!» Man lo.

«Hvem er den unge Pige?» spurgte Winge.

«Gertrude Coldbjørnsen, Datter af den gamle Etatsraad, der besøgte Fader, kan Du huske, da han var syg».

«Naa han; har han saa unge Børn?»

«Hun kan vist ikke være mere end seksten Aar i det Højeste», svarede den unge Frue og lagde sin Arm let i Mandens.

Advokaten kendte kun den omtalte Etatsraad af Navn, og det ærgrede ham, at der blev talt saa familiært om en Etatsraad, som han ikke havde Spor af Forbindelse med. Den unge Frue var jo tilmed oprin-

delig en ubemidlet Jødepige, hvad havde en Etatsraad havt at gøre i hendes Familie? – Advokat Feddersen var ikke i godt Humør den Dag. Det havde ikke været uden Indflydelse paa hans Ord til Lægen før; under almindelige Forhold vilde han ikke have været saa aabenhjertig. Der var for nogle Dage siden overgaaet ham en alvorlig Skuffelse. Han havde friet og faaet en Kurv. Han tog sig det meget nær, ikke fordi han havde elsket den vedkommende Dame, han kendte hende kun meget lidt; men foretog en Mand i hans Stilling sig et saadant Skridt, var det overordentlig pinligt at møde en rolig og ubetinget Modstand og ikke faa saa meget som Tak for sin Ulejlighed. Hun var uformuende, otteogtyve Aar, det var dog et glimrende Tilbud, han havde gjort hende.

Advokaten førte sit Uheld tilbage til sin Fortid; han forstod ikke at behage Kvinder, han havde aldrig havt med Damer at gøre som ung. Hans Tanker kunde ikke komme bort fra denne Omstændighed, og alt medens han tavst gik ved Siden af Ægtefolkene og lod Varmen bære Skylden for hans uselskabelige Stemning, sneg sig langsomme og sørgmodige Betragtninger gennem hans Sind – Hvorfor var han kommen saa sent ind i en Verden, som han havde higet efter saa tidlig, som han kunde huske tilbage? Hvorfor gik han ikke nu som Lægen der med *sin* Hustru og talte let om ubetydelige Ting? Hvorfor var hans Sind overhoved aldrig frit og spøgende, det saa han jo, kunde lokke Lykken til sig? – Utaalelige Kreds af Tanker, hvor Alt førte tilbage til hans ulykkelige Barndom! Nu, nu skulde han dog have været forskaaet for Ydmygelser som af den sidste Art. Havde han ikke i flere Aar netop stræbt efter det Eine: at myge og danne sit Væsen, saa at en Kvinde ikke forskrækket skulde trække sig tilbage, naar han søgte at komme hende nær. Hvorfor vedblev da Forbandelsen at hvile over hans Hoved? Uhyggelige Tanke, var det blevet for sent? Skulde han dog ligge under i Kampen og blive nødt til at tage til Hustru en af dem, der sad ved Floden og anglede! Det stak ham i Hjertet –

«O fy, den Varme!» udbrod han og tog et langt Skridt hen paa Siden af Ægteparret, der var kommet en Smule foran ham.

«Advokat Feddersen, De maa ikke blive vred», sagde Fruen med sin rolige Stemme, «men det gaar virkelig ikke an at komme til en Fødselsdagsfest med saa mørkt et Ansigt. Lad den stakkels Forbryder slippe, som De gaar der og dommer fra Livet.»